

Bilag 4.

Bemærkninger til bilag 3.

I henvendelsen gøres det under henvisning til pris- og indkomstudviklingen siden 1953 gældende, at den foreslåede forhøjelse af *overgrænsen for den nedsættelse af indkomsten, der kan foretages efter ligningslovens § 27*, er utilstrækkelig.

Der skal i den anledning erindres om, at der siden 1953 ikke blot er sket en udvikling i priser og indkomster; der er også sket en udvikling i anden lovgivning, der tilgodeser lignende hensyn som lempelsesreglerne i § 27.

Afskrivningsloven af 1957 giver ikke mindst nyetablerede inden for alle erhverv en mulighed for at nedbringe indkomsten i de første år efter etableringen væsentligt gennem de store begyndelsesafskrivninger på maskiner, inventar og lignende driftsmidler, som saldoafskrivningsmetoden giver adgang til. Efter den ændring af reglerne om skattemæssig afskrivning på bygninger, der blev gennemført i maj 1968, er satsen for normalafskrivning på landbrugets driftsbygninger indtil 2 pct. årlig, medens satsen for almindelige afskrivninger tidligere var 1¼ pct. årlig for nye landbrugsbygninger.

I 1965 gennemførtes loven om *indskud på etableringskonto*. Denne lov giver lønmodtagere under 40 år ret til fradrag i indkomsten, når de foretager indskud på etableringskonto med henblik på senere etablering eller overtagelse af selvstændig erhvervsvirksomhed. Disse regler kan ikke mindst få betydning for unge landmænd, der sparer op til fremtidig etablering.

Endelig er der — som også nævnt i henvendelsen — i 1967 og 1968 indført særlige *låne- og tilskudsordninger* for nyetablerede landmænd. En nærmere omtale af tilskudsordningen findes senere i besvarelsen.

Landbo- og husmandsforeningerne henstiller endvidere, at nyetablerede, der opfylder de givne betingelser, får *ret til nedsættelse* efter § 27. Det begrundes med, at

den gældende bevillingsregel administreres uensartet og derfor medfører en forskelsbehandling.

I den anledning har finansministeren ved 1. behandling af lovforslaget givet tilsagn om at præcisere bestemmelsens anvendelsesområde i et cirkulære til de pågældende skattemyndigheder med henblik på at opnå en mere ensartet praktisering.

Såfremt § 27 skulle ændres til en retsregel, der i tilfælde af tvist skulle anvendes ved en retlig afgørelse af landsskatteretten og domstolene, måtte det nuværende frie skøn over de i bestemmelsen nævnte forhold afløses af en mere bunden retlig bedømmelse. Betingelserne for nedsættelse efter § 27 er imidlertid af en sådan art, at de er lidet egnede til at danne grundlag for en sådan juridisk afgørelse. Det kan således ikke bero på andet end et skøn, om „skatteyderens økonomiske forhold taler . . . for“ en nedsættelse, og hvor stor denne i så fald bør være. Det må ligeledes bero på et skøn, „om den pågældende . . . har måttet påtage sig en gæld, der såvel i henseende til gældens størrelse som navnlig også i henseende til afdragsvilkårene må anses for at være meget tyngende for ham“.

Det kan ikke med rette anføres heroverfor, at man så blot kunne slette de citerede betingelser i § 27, stk. 1, og nøjes med de mere præcise betingelser i § 27, stk. 2-3. Reglerne i § 27, stk. 2, angår nemlig kun nyetablerede inden for land-, skov- og havebrugsvirksomhed, og det vil ikke være muligt at fastsætte tilsvarende regler for nyetablerede i en række andre erhverv, herunder virksomhed i byerne. I øvrigt ville en ordning som den her omtalte medføre, at skatteyderen også fik krav på nedsættelse, selv om han ved siden af de aktiver og passiver, der er nævnt i stk. 2, havde en betydelig formue af anden art eller væsentlige indtægter fra andre kilder end den nyetablerede virksomhed.